

z důvodů jím uvedených dodatečnou lhůtu udělenou žalující straně za přiměřenou, takže žalovaný nebyl oprávněn ustoupiti od smlouvy. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jedině uplatňovaný dovalací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 503, čís. c. s. ř. není opodstatněn. V napadeném rozsudku byl i pojem fixního obchodu podle čl. 357 obch. zák., i význam výrazu »ihned« pro označení dodací lhůty vyložen ve shodě se zákonem a s judikaturou (viz. rozhodnutí čís. 1975, 2530, 5458, 6963 sb. n. s. a článek Dra Stehlíčka »O obchodech fixních čili precisních« v »Právniku« z roku 1908 str. 473 a násl.) a nejvyšší soud souhlasí s názorem nižších soudů, že podle zjištěného stavu věci nešlo v souzeném případě o obchod fixní. Také otázka přiměřenosti dodatečné lhůty podle čl. 356 obch. zák. byla nižšími soudy posouzena správně podle zjištěných okolností i podle zákona (srv. rozhodnutí čís. 6156 sb. n. s.). Stačí proto odkázati dovolatele na správné odůvodnění napadeného rozsudku, jež nebylo jeho povšechnými a namnoze ve skutkových zjištěních nižších soudů ani opory nemajícími vývody vyvráceno. Zdůrazňuje-li dovolatel, že prý se spoléhal na kupeckou poctivost a seriosnost žalující firmy a že mu bylo ublíženo nepříznivým rozhodnutím sporu, jest k tomu připomenouti, že bylo také na něm, by při objednávce jednal s pečlivostí řádného kupce, zejména, by se obeznámil s dodacími podmínkami na objednacím listě uvedenými, a, bylo-li jeho jeho úmyslem uzavřít obchod fixní, by si jeho předpoklady náležitě zabezpečil.

Čís. 9540

Podle československého práva nepřísluší ve Slezsku právo rybolovu po samém zákonu vlastníku pozemku sousedícího s vodou.

Nabytí práva k rybolovu řídilo se na Hlučínsku do 1. května 1920 podle zákonů pruských, rovněž vydržení jest do 1. května 1920 posuzovati podle práva pruského (německého) a to i pokud se týče držby, způsobilé k vydržení, i co do přípustnosti vydržení práva k rybolovu.

Pro Prusko platilo o rybolovu staré zemské pruské právo, pak rybářské zákony ze dne 30. května 1874 a ze dne 11. května 1916..

(Rozh. ze dne 17. ledna 1930, Rv II 318/29.).

Žalobce domáhal se proti žalované obci K. na Hlučínsku, by bylo uznáno právem, že žalobci přísluší neobmezené právo výkonu rybolovu až do polovice vodního toku řeky Opavice, že žalovaná obec jest povinna to uznati a zdržeti se všech zásahů do žalobcova práva a že smlouva ze dne 6. června 1927, již obecní rada žalované obce pronajala právo k rybolovu v řece Opavici, jest neplatnou potud, pokud jí bylo dotčeno žalobcovo právo k výkonu rybolovu. **O b a n i ž š í s o u d y**

uznaly podle žaloby. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobce opřel žalobní nárok o to: 1.) že podle zákonů platných na Hlučínsku do doby přivtělení k Československé republice náleželo právo rybolovu v řece Opavici vlastníkům sousedních pozemků a že z toho důvodu má také on jako vlastník louky právo rybolovu podél této parcely do polovice řečiště Opavice. 2.) že on a jeho předchůdci od nepaměti vykonávali toto právo. Kromě toho tvrdil žalobce, že recessem sepsaným při zcelování pozemků obce bylo stanoveno, že práva na rybolov zůstávají beze změny a, nabyla-li obec podle onoho recessu práva vlastnického k řečišti Opavice, jež dříve patřilo velkostatku, netýkalo se to práva k rybolovu. Žalovaná popírala žalobcovo právo, tvrdíc, že má právo k rybolovu v řece, protože nabyla vlastnictví k řečišti i práva k rybolovu oním recessem a že tato práva dříve příslušela velkostatku. Oba nižší soudy přiznaly žalobci právo k rybolovu. Prvý soud proto, že žalobce a jeho předchůdci vykonávali toto právo po dobu 65—70 let. Odvolací soud proto, že i podle předpisů práva, dříve platného na Hlučínsku (práva pruského) i podle předpisů nyní tam platného práva, přísluší právo k rybolovu vlastníkům pozemků k řece přilehlých, takže žalobce je má podle samého zákona. Kromě toho pokládá odvolací soud za to, že žalobce nabyl rybolovu vydržením, držbou po dobu vydržecí. Odvolací soud však neuvedl, o která zákonná ustanovení pruského a československého práva se opírá. Žalovaná obec tvrdila v odvolání, že podle pruského práva příslušel rybolov velkostatkům v jejich obvodu a že pruským zákonem o rybolovu ze dne 30. května 1874 přikázáno bylo právo na rybolov obcím, pokud bylo volné, a posléze i podle československého práva bylo právo na rybolov právem panství. K rozhodnutí věci jest potřebí znáti předpisy nejen práva československého v této věci, nýbrž i práva pruského, jež na Hlučínsku platilo do přivtělení k Československé republice. Není správným názor odvolacího soudu, že podle československého práva přísluší právo k rybolovu vlastníku pozemku sousedícího s vodou, a to po samém zákonu. Takové ustanovení nemá ani občanský zákon, ani vodní zákon, ani říšský zákon o rybářství. Tento zákon vyslovil jen zásadu, že volné chytání ryb podle § 383 obč. zák. jest zrušeno, a ponechal zemskému zákonodárství stanoviti, komu přísluší právo na rybolov. Ve Slezsku nebyl říšský zákon o rybářství dosud proveden. Proto nelze schváliti názor odvolacího soudu, že právo rybolovu podle čsl. zákonů přísluší ve Slezsku vlastníkům pozemků, sousedících s vodou. Názor, projevený v tomto smyslu v dopise českého zemského rybářského spolku pro Slezsko není pro soud nijak závazný. Jde tu o právní posouzení, jež onomu spolku nepřisluší, třebaže od něho jako znalce byl vyžádán posudek. Ten se mohl týkati jen věcí technických, nikoli otázek právních. Může tedy jíti jen o to, zda právo k rybolovu příslušelo vlastníkům sousedících pozemků podle práva pruského a zda

tedy podle tohoto práva žalobce nabytí práva k rybolovu a pokud nastala v tom směru změna připojením Hlučínska k Československé republice.

Nařízením vlády ze dne 11. března 1920, čís. 152 sb. z. a n. byla ode dne 1. května 1920 rozšířena působnost československých zákonů, platných pro země historické, jimiž jest upraveno soukromé právo hmotné, procesní a trestní, na území Hlučínska a nové právní předpisy nastoupily na místě dřívějších předpisů, jež upravovaly touž látku. Nařízením vlády ze dne 4. května 1920, čís. 321 sb. z. a n. rozšířena byla působnost československých zákonů, pokud jimi byla upravena veřejná správa mimo vojenství, rovněž na území Hlučínska s účinností také od 1. května 1920. Podle § 3, čís. 1 a 2 citovaného nařízení čís. 152 sb. z. a n. nevztahovaly se nové zákony, upravující soukromé právo, na právní jednání předsevzatá před 1. květnem 1920 a na práva dosud nabytá. Taková jednání, prohlášení a skutečnosti, jež nastaly dříve, nutno posuzovati podle zákonů dosavadních s modifikací v § 3 onoho nařízení uvedenou. Právo k rybolovu pokládati jest za právo soukromé. Jen způsob jeho výkonu upraven je právem veřejným. Podle toho nabytí práva k rybolovu řídilo se do 1. května 1920 podle zákonů pruských, na Hlučínsku do té doby platných, a od té doby teprve podle práva československého. Vydržení do 1. května 1920 jest posuzovati rovněž podle práva pruského (německého), a to i pokud se týče držby, způsobilé k vydržení, i co do přípustnosti vydržení práva k rybolovu. Rovněž i ohledně doby vydržení. Nemohlo-li býti nabyto vydržením práva k rybolovu podle dřívějšího práva platného na Hlučínsku, nebylo lze počítati vydržení před 1. květnem 1920, třeba by československé zákony vydržení rybolovu připouštěly. Podle ustanovení německého občanského zákoníka není přípustné vydržení věcného práva kromě vlastnictví a požívání. Avšak dle čl. 69 uv. zák. k obč. zák. německému zůstaly v platnosti ohledně rybolovu zákony zemské. Podle obsahu těchto zákonů jest posouditi, zda bylo lze do dne 1. května 1920 rybolov vydržeti i po účinnosti německého občanského zákoníka, a podle toho posouditi, zda nastalo vydržení ve prospěch žalobců. Pro Prusko platilo o rybolovu staré zemské pruské právo, pak rybářské zákony ze dne 30. května 1874 a pozdější zákon ze dne 11. května 1916. (Sr. Staudinger Komentář k něm. obč. zák. díl. III. 2. str. 792.). Záleží zejména na obsahu těchto norem, zda právo k rybolovu v řece Opavici příslušelo podle zákona buď žalobci či žalované obci, a dále, zda je žalobce vydržením do 1. května 1920 nabytí mohl a také nabyt. Vedle toho zůstalo dále sporno, jaký význam pro nabytí práva rybolovu obci přísluší podle práva německého tak zv. recessu, sepsanému při scelování pozemků, zejména, zda se nabytí práv podle takového recessu děje již samým prohlášením, v něm obsaženým, či teprve příslušným knihovním zápisem. I pro posouzení významu tohoto recessu třeba znáti dotyčné předpisy německého práva o zcelování pozemků. Podle řečeného nejsou předpisy německého práva, jež přicházejí pro řešení sporu v úvahu, zjištěny a proto je výtká dovolatelova, že řízení v tomto směru zůstalo kusé, odůvodněna.